

ga niso tisti, ki so z bistrim duhom prehiteli čas in s hudim bičem planili po zunanji opremi slovstvenih le — navdušencev, po koseskizmih in hicingerijanizmih in po njih duhu in njih plodovih. Razvoj je bil čudovito hiter; preteklo je dobrih deset let in že je ta deseterica let pomenila toliko in se je smatrala za toliko preteklo, da se je pričela kritika o njej, prva slovenska slovstvena kritika, huda, a duhovita in bodra, da dela čast našemu slovstvu, čast kritiku in kritikovancem. Vojskovodja pa je bil upravičen, peljati svojo viteško vojsko proti samodržnikom; bil je mladenič — mož, ki je l. 1854. s svojimi „Pesmimi“ sunkoma izpostavil vse svoje bodoče življenje neprestanemu bojevanju, bil je Levstik; tisti, ki je o njem pisal l. 1870. Stritar (Zvon 1870, 63 i. d; Strit. Zbr. sp. V. 127): „Mehke so njegove roke, ko objema prijatelja, trde pa in koščene, ko zgrabi nasprotnika, da mu udje pokajo. Pregarja ga črno sovraštvo, zalezuje ga bleda zavist, ni čudo: ne morejo videti, da je večji od njih ravno za — glavo. Zastonj! smeje se vam v lice ter pravi: „Radi bi me, vem, pa me ne boste!“ Njegova filozofija je kratka, preprosta:

„Eno pak potrebno je:
skrbi zase, ljubi brata,
dvigni ga, odpri mu vrata —
in sodnik naj bo — srce!

To je človek, to je mož, to je Levstik!“

(Dalje prihodnjič.)

Ko tako molčiš . . .

Kaj mi mari, kaj mi mari,
ljubček, ko tako molčiš,
jaz te slušam in umevam
tudi, ko ne govoriš.

Jaz zvedavo ne vprašujem,
kaj se v duši ti godi,
saj pogled en sam pove mi,
kaj se v srcu ti vrši . . .

En pogled v oči le tvoje —
pa odprt zrem paradiž
lepih misli duše tvoje,
ljubček, ko tako molčiš . . .

Utva.

